

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. Š.**, zast. JUDr. Martinem Klimo, advokátem se sídlem Jakubská 1, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, **za účasti:** M. H., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 6. 2018, č. j. 57 Af 2/2017 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2017, č. j. 23285/17/5100-41458-710158; tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj č. j. 1541488/16/2212-00540-307296 ze dne 29. 6. 2016, kterým správce daně nevyhověl návrhu stěžovatele na vyloučení majetku z daňové exekuce.

[2] Správce daně vydal dne 27. 4. 2016 ve věci daňového dlužníka A. H. exekuční příkaz na prodej movitých věcí k vymožení nedoplatku včetně úroku z prodlení ke dni 25. 4. 2016 a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce ve výši 4 932 346 Kč. Do soupisu

movitých věcí bylo mimo jiné zahrnuto i 11 kusů zbraní včetně příslušenství, jejichž přesná identifikace je uvedena v protokolu o soupisu věcí. Stěžovatel dne 31. 5. 2016 podal u správce daně návrh na vyloučení movitých věcí z daňové exekuce; k návrhu předložil kupní smlouvu ze dne 4. 1. 2016 uzavřenou s A. H.; ve smlouvě si strany dohodly kupní cenu za uvedené zbraně ve výši 200 000 Kč, přičemž kupní cena byla uhrazena před podpisem této smlouvy a prodávající se zavázal, že předmět koupě předá kupujícími do 3 dnů od uzavření smlouvy. Vlastnické právo k předmětu koupě přešlo z prodávajícího na kupujícího okamžikem uzavření smlouvy.

[3] Téhož dne byla uzavřena rovněž další kupní smlouva (dále „druhá kupní smlouva“), dle které stěžovatel prodal koupené zbraně zpět A. H. za částku 250 000 Kč. Bylo dohodnuto, že kupní cena bude kupujícím uhrazena v hotovosti k rukám prodávajícího v pěti splátkách; první splátka ve výši 50 000 Kč měla být uhrazena dne 8. 1. 2016, druhá splátka ve výši 50 000 Kč dne 8. 2. 2016, třetí splátka ve výši 50 000 Kč dne 8. 3. 2016, čtvrtá splátka ve výši 50 000 Kč dne 8. 4. 2016 a dne 8. 5. 2016 poslední splátka 50 000 Kč. Smluvní strany měly sjednáno, že nebude-li některá z uvedených splátek uhrazena, byť jen z části, ve sjednaném termínu splatnosti, pozbývá kupní smlouva účinnosti (rozvazovací podmínka). Bylo současně dohodnuto, že kupující předmět koupě převzal před uzavřením této smlouvy s tím, že vlastnické právo předmětu koupě přechází z prodávajícího na kupujícího až okamžikem uhrazení kupní ceny v plné výši (výhrada vlastnictví).

[4] Správce daně návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nevyhověl; odvolání stěžovatele žalovaný zamítl; konstatoval, že výhrada vlastnického práva sjednaná ve druhé smlouvě (o zpětném prodeji) s prostými podpisy smluvních stran je účinná pouze mezi smluvními stranami, to je stěžovatelem a daňovým dlužníkem (A. H.); není podle § 2134 občanského zákoníku však účinná vůči správci daně jako věřiteli kupujícího. Žalovaný tak dospěl k závěru, že rozvazovací podmínka není vůči správci daně účinná, a proto pro účely daňové exekuce je vlastníkem sepsaných movitých věcí – zbraní daňový dlužník A. H.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, ve které nesouhlasí s výkladem žalovaného ohledně posouzení rozvazovací podmínky v kupní smlouvě. Namítá, že správce daně není oprávněn selektovat, které ustanovení kupní smlouvy se vůči třetí osobě uplatní a které nikoliv. Není tedy oprávněn stanovit, že jedna část kupní smlouvy je vůči němu účinná, změna vlastnického práva a rozvazovací podmínka nikoliv, neboť to nemá oporu v zákoně. Tak tomu může být pouze u výhrady vlastnického práva. Ustanovení § 2134 občanského zákoníku stanoví, za jakých podmínek se vůči třetí osobě výhrada vlastnického práva neprojeví. Oproti tomu obdobné účinky vůči třetí osobě na § 548 odst. 2 občanského zákoníku nedopadají. Vyslovil nesouhlas s tím, že uplatněním rozvazovací podmínky by došlo k obcházení zákona.

[6] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. Konstatoval, že z obsahu druhé kupní smlouvy z dne 4. 1. 2016 vyplývá, že byla sjednána výhrada vlastnického práva; tato výhrada vlastnického práva je účinná mezi smluvními stranami, tedy mezi stěžovatelem a daňovým dlužníkem A. H., není však účinná vůči správci daně jako věřiteli kupujícího (dlužníka), jestliže nebyla pořízena ve formě veřejné listiny a popřípadě podpisy na předmětné kupní smlouvě nejsou úředně ověřeny; v případě neověření podpisu na této smlouvě není totiž možné potvrdit časovou relevanci, kdy došlo k uzavření

pokračování

smlouvy. K námitce stěžovatele, že se A. H. opomněl při soupisu movitých věcí zmínit o předmětných kupních smlouvách, což lze považovat za pochopitelné, neboť je měl stále ve svém držení a byly uzavřeny čtyři měsíce před provedením soupisu movitých věcí, krajský soud uvedl, že v případě že daňový dlužník za movité věci dle ujednání druhé kupní smlouvy měsíčně splácel 50 000 Kč, lze si stěžít představit, že si v rámci výkonu rozhodnutí tuto skutečnost nepřipomněl a nenamítal, že vlastníkem předmětných zbraní je stěžovatel. Krajský soud dodal, že rovněž dle údajů v centrálním registru zbraní je jako vlastník pro třetí osoby registrován A. H.; správce daně proto správně pojal zbraně do soupisu. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že omezení účinnosti rozvazovací podmínky pouze mezi smluvními stranami není výslovně upraveno. Odkázal shodně s žalovaným na § 1759 občanského zákoníku, dle něhož smlouva zavazuje výlučně smluvní strany, a vůči jiným osobám působí pouze v zákonem stanovených případech, z čehož vyplývá, že sjednal-li si stěžovatel s daňovým dlužníkem v kupní smlouvě rozvazovací podmínku, jsou pak zavázáni pouze oni jako smluvní strany, neboť kupní smlouva je účinná pouze mezi smluvními stranami. Krajský soud dospěl k závěru, že vlastníkem předmětných věcí byl v době soupisu movitých věcí daňový dlužník A. H. Současně krajský soud přisvědčil žalovanému, že jmenovaný zjevně nebyl nadále motivován k úhradě zbývajících částí kupní ceny za situace, kdy zbraně byly zahrnuty do soupisu věcí určených k prodeji v dražbě. Soud nepřisvědčil stěžovateli ani v tom, že správce daně je veden snahou zajistit co nejvyšší výběr daně, jeho postup označil za souladný se zákonem a uzavřel, že správce daně nepochybil, pokud na základě předložených kupních smluv dospěl k závěru, že vlastníkem zbraní pojatých do soupisu v rámci exekuce je daňový dlužník – A. H.

[7] V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dle jeho názoru krajský soud napadené rozhodnutí opírá o dva hlavní důvody. Prvním má být skutečnost, že výhrada vlastnictví, kterou prodávající a kupující sjednali, nemá účinky vůči třetím osobám, pokud nebyla sjednána s úředně ověřenými podpisy nebo ve formě veřejné listiny. Druhým důvodem pak má být skutečnost, že rozvazovací podmínka sjednaná v téže smlouvě působí pouze mezi smluvními stranami a proto nemá žádné účinky vůči správci daně, i když došlo k jejímu naplnění. Stěžovatel odůvodnění soudu považuje za nesprávné minimálně v části týkající se posouzení rozvazovací podmínky. Podmínka není samostatným závazkem. Jedná se o vlastnost právního jednání, které je neoddělitelně spjata s daným právním jednáním a určuje jeho chování za předpokladu, že k jejímu naplnění dojde či nikoliv. Odkaz na § 1759 občanského zákoníku je tedy zcela neodpovídající. Vzhledem k tomu, že v daném případě se jednalo o kupní smlouvu - a tedy převod vlastnického práva, právní jednání mělo účinky vůči všem, protože se jedná o absolutní právo, kterému je tato vlastnost imanentní. Taktéž veškeré vlastnosti takového právního jednání musí tedy působit vůči všem, ledaže by je zákon vylučoval - což nečiní.

[8] Stěžovatel namítá, že argumentace soudu podle § 1759 občanského zákoníku má zjevně za cíl vytvořit bariéru proti situacím, kdy si osoba pod tíhou exekuce obstará smluvní dokument o převodu vlastnického práva na jinou osobu a poukazuje na ztrátu svého vlastnictví. Tvrzení, že rozvazovací podmínka má účinky pouze mezi smluvními stranami, však vytváří na druhé straně zásadní prostor pro přesně opačnou argumentaci právě takovým podvodům. Pokud totiž nebude přiznán rozvazovací podmínce účinek i vůči třetím osobám, není namístě jej přiznat ani podmínce odkládací. Pak už nic nebrání tomu, aby skutečný vlastník pod tíhou exekuce uzavřel převodní smlouvu s odkládací

podmínkou, a byť nebude naplněna, například správce daně by při výkonu rozhodnutí musel nahlížet na věc jako na majetek třetí osoby, protože smlouva by pro třetí osobu měla účinky, jako by podmínka neexistovala. Exekuvaný vlastník by naproti tomu vesele nakládal s danou věcí nadále, protože vůči kupujícímu by odkládací podmínka stále trvala až do jejího naplnění. Přitom je zřejmé, že podmínka nemusí být vázána pouze na úhradu kupní ceny, jako je tomu v tomto případě. Stejně tak nelze souhlasit s opakovanou argumentací, že prodávající A. H. nebyl kvůli průběhu daňové exekuce motivován k úhradě zbývajících částí kupní ceny. Tato argumentace je zcela irelevantní, protože ať už bylo neuhrazení poslední splátky kupní ceny záměrné či vyvoláno okolnostmi na straně dlužníka (jednoduše neměl z čeho splátku uhradit), právem zamýšlené účinky jsou zcela jiné, než jaký důsledek z nich vyvozuje správce daně či krajský soud. Právo v takovém případě zamýšlí chránit osobu, která měla oprávněně obdržet celou kupní cenu a předem se jala zajistit prostředky, které jí zákon poskytoval. Výklad krajského soudu však vede k tomu, že této oprávněné osobě právní ochrana přiznána nebude. A vzhledem k tomu, že jde o ochranu vlastnického práva, dochází tím k narušení práva zaručeného Listinou základních práva a svobod. Ačkoliv je tedy stěžovatel ve vztahu správce daně - dlužník osobou třetí, doplácí neoprávněně na chování dlužníka (obdobně v situaci, kdy dlužník při soupisu věcí správcem daně nenamítl, že není vlastníkem; stěžovatel nebyl na místě samém a nemohl se bránit).

[9] Žalovaný ve vyjádření k argumentaci stěžovatele, že má být správce daně vázán rozvazovací podmínkou ujednanou v kupní smlouvě, odkazuje na § 1759 občanského zákoníku, podle něhož smlouva zavazuje toliko smluvní strany; toto pravidlo platí pro smlouvu jako celek, ale i pro její jednotlivá smluvní ujednání (ve stejném ustanovení předjímanou výjimku z tohoto pravidla pak představuje například výhrada vlastnického práva, splňuje-li zákonem dané požadavky). Na tomto nic nemění skutečnost, že předmětem kupní smlouvy je převod vlastnického práva. V takovém případě totiž nepůsobí *erga omnes* smlouva jako taková, ale až její následek (případně následek dílčího ujednání) spočívající ve vlastnictví věci konkrétní osobou. V posuzované věci však nedošlo ke splnění rozvazovací podmínky a tato nevyvolala jakýkoliv následek do okamžiku sepsání předmětného majetku, proto se stěžovatel následně nemohl domáhat vrácení plnění po osobě odlišné od druhé smluvní strany. Splněním rozvazovací podmínky vzniklo stěžovateli v souladu s § 1759 občanského zákoníku a v souladu se smluvním ujednáním relativní právo požadovat po daňovém dlužníkovi vrácení plnění, k následnému převedení vlastnického práva na stěžovatele nicméně nebyl daňový dlužník po sepsání předmětného majetku oprávněn s ohledem na znění § 204 odst. 2 daňového řádu. Pokud stěžovatel na podporu vlastní argumentace uvádí, že podle právního názoru krajského soudu bude znemožněna exekuce majetku, který daňový dlužník převede s odkládací podmínkou, protože k takové podmínce se nebude v daňové exekuci přihlížet (právní účinky smlouvy by tedy nastaly, jakoby podmínka nebyla sjednána), žalovaný má za to, že tato argumentace je zcela mylná. Argumentaci ohledně motivace daňového dlužníka k úhradě poslední splátky kupní ceny považuje žalovaný za zcela irelevantní; krajský soud, jakkoli žalovanému přisvědčil, zjevně nepřikládá této skutečnosti žádný právní význam ve vztahu k výsledku řízení. Stejně tak by pro výsledek řízení bylo nerozhodné, pokud by daňový dlužník správce daně s existencí obou smluv seznámil již v okamžiku provádění soupisu majetku, případně pokud by zapíral vlastnictví sepsaného majetku. Žalovaný je s ohledem na výše uvedené toho názoru, že v posuzované věci nejsou dány důvody pro zrušení

pokračování

napadeného rozsudku z důvodů stěžovatelem uváděných, navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[11] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti, současně přihlížel k tomu, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Mezi účastníky je sporné, zda vlastníkem zbraní, které byly pojaty do soupisu movitých věcí v rámci exekuce vedené proti daňovému dlužníkovi A. H., je stěžovatel, nebo daňový dlužník; zda tedy stěžovatel oprávněně požadoval vyloučení majetku z daňové exekuce z důvodu prokázání vlastnického práva. Stěžovatel má za to, že na základě předložených kupních smluv uzavřených dne 4. 1. 2016 prokázal, že je vlastníkem předmětných věcí. Tvrdí, že účinky zániku kupní smlouvy v důsledku naplnění rozvazovací podmínky (neuhrazení poslední splátky kupujícím) nastaly ke dni vzniku smlouvy, tj. 1. 4. 2016, stěžovatel tedy nikdy nepřestal být vlastníkem věcí.

[14] Krajský soud stejně jako žalovaný vzal za nespornou skutečnost, že stěžovatel nabyl vlastnické právo k předmětným zbraním od daňového dlužníka na základě smlouvy prvně uváděné. Předmětem sporu byly naopak právní účinky druhé kupní smlouvy, na jejímž základě měl vlastnické právo ke zbraním opětovně nabýt daňový dlužník a následně toto vlastnické právo dle stěžovatele pozbyt v důsledku uplatnění rozvazovací podmínky. Krajský soud se ztotožnil s žalovaným v závěru, že ve druhé smlouvě byla současně sjednána výhrada vlastnictví, která však s ohledem na nedostatek formy podle § 2134 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, nepůsobí vůči správci daně, neboť nebyla učiněna v předepsané formě. Vlastníkem věcí je proto daňový dlužník A. H., který nabyl vlastnické právo dle obecného pravidla obsaženého v § 1099 občanského zákoníku, tedy k jeho převodu došlo v okamžiku uzavření smlouvy, tj. 1. 4. 2016.

[15] Nejvyšší správní soud shledal závěr žalovaného, potažmo krajského soudu, že stěžovateli nesvědčí vlastnictví k věcem sepsaným v rámci daňové exekuce vedené proti A. H., správným.

[16] Právní následky zamýšlené právním jednáním nastávají zpravidla již jeho uskutečněním. Strany však mohou mít zájem na tom, aby tomu tak nebylo, neboli mohou učinit vznik právních následků uskutečněného právního jednání závislým na skutečnosti, jejíž vznik je v době uskutečnění právního jednání nejistý. Působení následků právního jednání je tak z vůle stran podmíněno. Tento fakt Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje.

[17] Nejvyšší správní soud především nemůže stěžovateli přisvědčit v tvrzení, že žalovaný si vybral část ze smlouvy, k níž nepřihlížel (výhradu vlastnictví), a rozvazovací

podmínku fakticky pominul. Tato dvě ujednání nelze zásadně směřovat, neboť každé z nich je založeno na zcela jiném základě, má zcela jiný smysl a právní následky. Rozvazovací podmínka obsažená v čl. III – kupní cena a její splatnost – je závazkovým ustanovením, které řeší způsob a podmínky uhrazení kupní ceny a důsledky jejího nezaplacení. Naopak výhrada vlastnictví sjednaná v čl. IV. – předání a převzetí předmětu koupě – je věcněprávní ustanovení, které stanoví, kdy se na rozdíl od obecné právní úpravy (kdy vlastnictví přechází na kupujícího již podpisem smlouvy), stává vlastníkem kupující.

[18] Splněním rozvazovací podmínky ztrácí účinné právní jednání své následky, a to *ex tunc*. Mezi stranami tak *ipso iure* (automaticky) nastává stav, který existoval před uskutečněním právního jednání s rozvazovací podmínkou. Stěžovatel by tedy nepřestal být vlastníkem věcí nabytých na základě první kupní smlouvy, s ohledem na důsledky rozvazovací podmínky, to však pouze za předpokladu, pokud by výhrada vlastnictví sjednána nebyla. V dané věci však smluvní strany výslovně projevily vůli stanovit okamžik přechodu vlastnictví odchylně od obecné úpravy – § 1099 občanského zákoníku; okamžik nabytí vlastnictví byl výslovně sjednán dle § 2132 občanského zákoníku. Jak bylo již výše uvedeno, v případě výhrady vlastnictví jde o ujednání o určení doby nabytí vlastnictví *certo tempore*. Prodávající tak nemůže v případě prodlení kupujícího se zaplacením kupní ceny uplatnit práva vlastníka na vrácení věci. Má tak pouze volbu, zda od kupní smlouvy odstoupí a pak bude vymáhat vrácení věci, nebo zda od smlouvy neodstoupí a bude vymáhat zaplacení kupní ceny.

[19] Doložka výhrady vlastnického práva tedy znamená, že až do úplného zaplacení kupní ceny zůstává zboží ve vlastnictví prodávajícího. Nebýt této doložky, nabytí by kupující vlastnické právo již uzavřením kupní smlouvy a převzetím zboží. Význam doložky o výhradě vlastnického práva spočívá v tom, že pokud se kupující dostane do exekuce (nebo je prohlášen jeho úpadek s řešením úpadku v podobě konkursu nebo oddlužením prodejem jeho majetku), nemůže být předmětné zboží zahrnuto do majetkové podstaty kupujícího jako dlužníka a zpeněženo ve prospěch ostatních věřitelů. To lze totiž provést pouze u těch věcí, které jsou ve vlastnictví dlužníka. Prodávající tak má podstatně vyšší šance na to, že pokud již kupující – coby exekuční nebo insolvenční dlužník – nesplatí cenu zboží, získá prodávající předmětné zboží alespoň zpět a může činit právní kroky vedoucí k uspokojení jeho pohledávky. K právním důsledkům sjednané výhrady vlastnictví vůči věřitelům kupujícího (tedy i žalovanému) je však u daného typu věci (střelné zbraně) třeba současně naplnit podmínky stanovené v § 2134 větě první občanského zákoníku, což se v dané věci nestalo.

[20] Občanský zákoník v § 2134 větě první vyžaduje, aby byla výhrada vlastnického práva sjednána nejen písemně, jako to postačovalo dříve, ale buď ve formě notářského zápisu (veřejnou listinou – viz § 567 občanského zákoníku), nebo alespoň v takové písemné formě, kdy jsou podpisy obou stran úředně ověřeny. K této podmínce účinnosti vůči třetím osobám přistupuje i časové určení závaznosti výhrady ode dne ověření podpisů na dané listině. Je zde tedy zakotvena zvýšená ochrana věřitelů. Pokud tato nová přísnější forma doložky není dodržena, znamená to, že není účinná vůči věřitelům kupujícího, tedy v daném případě ani vůči správci daně; doložka výhrady vlastnického práva fakticky ztrácí význam. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud vycházel z obecného

pokračování

pravidla obsaženého v § 1099 občanského zákoníku a za vlastníka věci označil daňového dlužníka.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z právního názoru vyjádřeného v napadeném rozsudku nevyplývá, že by správce daně neměl přihlížet ke smluvnímu ujednání jako takovému, ale pouze to, že vůči správci daně nepůsobí práva a povinnosti z takového ujednání vyplývající. Pokud tedy jakékoliv právní ujednání vyvolá sledované účinky, které se promítnou i v rovině věcných práv, pak správce daně musí k těmto účinkům v daňové exekuci přihlížet. Není tedy pravdou, že by žalovaný, potažmo krajský soud konstatovali, že jedna část smlouvy je vůči stěžovateli účinná a jiná část nikoli, jak tvrdí stěžovatel.

[22] Stěžovateli lze přisvědčit, že odkaz žalovaného, potažmo krajského soudu, na § 1759 občanského zákoníku nebyl zcela případný. Uvedené ustanovení říká: *Smlouva strany zavazuje. Lze ji změnit nebo zrušit jen se souhlasem všech stran, anebo z jiných zákonných důvodů. Vůči jiným osobám smlouva působí jen v případech stanovených v zákoně.* První věta skutečně vyjadřuje princip *pacta sunt servanda*. Na jedné straně je výrazem autonomie vůle stran, tedy toho, že strany samy si určují, jaká mají platit pravidla v jejich vztazích k druhým lidem, ale také že takto ustavená pravidla je vážou a musejí být dodržována. Druhá věta je pravidlem vyjadřujícím princip rovnosti stran závazkového vztahu, princip znemožňující, aby jedna strana vnutila svou vůli straně druhé. Změna nebo zrušení smlouvy (závazku) jsou proto možné jenom se souhlasem všech stran, nebo když tak zákon stanoví [viz např. možnost jednostranné modifikace obchodních podmínek (§ 1752 občanského zákoníku)]. Poslední věta vyjadřuje další princip obligačního práva, princip relativity závazků, tedy skutečnost, že smlouva zásadně nezavazuje nikoho vně tohoto vztahu. Odpovídá to principu rovnosti stran a autonomie vůle, protože strany nemohou zavazovat třetí osoby bez jejich souhlasu. Na rozdíl od toho absolutní majetková práva působí vůči každému (§ 976), jak správně stěžovatel podotýká. V projednávaném případě však meritum věci není v (ne)závaznosti smluv ve vztahu ke správci daně, ale v tom, že právní důsledky smluvními stranami zamýšlené nenastaly, neboť nebyla užita taková zákonná forma sjednané výhrady vlastnického práva, která by chránila stěžovatele nejen vůči daňovému dlužníku, ale i vůči věřitelům dlužníka; zásada působnosti majetkového práva vůči všem, které se stěžovatel dovolává, nebyla nikterak popřena. Tato dílčí nepřesnost v argumentaci žalovaného, kterou převzal i krajský soud však nemá žádný vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného ani napadeného rozsudku.

[23] Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěr o tom, že sepsané věci byly způsobilým předmětem daňové exekuce k vymožení pohledávky za daňovým dlužníkem, je tedy správný a dílčí nepřesnosti v úvahách o věcněprávním statutu uvedených věcí na tom nic nemění. Žalovaný ani krajský soud se nedopustili ani namítané nezákonnosti při právním posouzení.

[24] Pouze nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že lze mít silné pochyby o vážnosti vůle k právním úkonům, které byly v dané věci učiněny. Z okolností daného případu, kdy byly v týž den uzavřeny mezi stejnými stranami dvě smlouvy o prodeji a zpětné koupi týchž věcí za fakticky stejnou cenu (neboť poslední splátka rovnající se rozdílu mezi cenou v jednotlivých smlouvách stanovenou nebyla uhrazena, čímž mělo dojít k neúčinnosti druhé smlouvy), lze spíše usuzovat na jednání *in fraudem legis*, tedy

jednání ne v doslovném rozporu s právní normou (*contra legem*), ale takové, které chce dosáhnout cíle právem nepředpokládaného; v daném případě vyhnout se postižení věci daňovou exekucí (srov. § 8 odst. 3 daňového řádu).

[25] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; tak tomu v projednávané věci nebylo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu